

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Petra Šebka a Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. v právní věci žalobkyně: **J. K.**, bytem O. 106, V. B., zastoupená JUDr. Karlem Maláskou, advokátem se sídlem Hornická 901, Tišnov, proti žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 1882/57, Jihlava, za účasti: **I. Ing. J. K.**, bytem P. 103, V. B., a **II. M. K.**, bytem P. S. 483, V. B., oba zastoupeni JUDr. Jiřím Gottweisem, advokátem, se sídlem Kapucínské náměstí 5, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25.5.2015, č.j. KUJI 36458/2015, sp.zn. OUP 138/2015 Fu-2,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- IV. Osoby zúčastněné na řízení **nemají právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 25.5.2015, č.j. KUJI 36458/2015, sp.zn. OUP 138/2015 Fu-2, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno prvostupňové rozhodnutí Městského úřadu Velká Bíteš ze dne 2.3.2015, č.j. MÚVB/7357/12/VÝST/PEL.

I. Podstata věci

Městský úřad Velká Bíteš (dále jen „prvostupňový orgán“) v rámci společně vedeného územního a stavebního řízení vyhověl žádosti osob zúčastněných na řízení tak, že vydal územní rozhodnutí o umístění stavby a stavební povolení pro stavbu pergoly nad parkovacími stánkami. Žalobkyně, coby vlastník sousední nemovitosti, uplatnila v průběhu správního řízení námitky, které byly prvostupňovým stavebním úřadem zamítnuty. Odvolání, které proti prvostupňovému rozhodnutí žalobkyně podala, žalovaný zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Závěry žalovaného nyní žalobkyně napadá žalobou; domáhá se zrušení napadeného i jemu předcházejícího prvostupňového rozhodnutí.

II. Shrnutí žalobní argumentace

Podle žalobkyně žalovaný pochybil tím, že na daný případ aplikoval § 25 odst. 6 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území (dále jen „vyhláška o obecných požadavcích na využívání území“). Prvostupňový orgán podle žalobkyně vycházel při aplikaci vyhlášky o obecných požadavcích na využívání území z nedostatečných skutkových zjištění. Žalovaný měl podle žalobkyně prověřovat soulad vydaného rozhodnutí s právními předpisy, a to i nad rámec námitek žalobkyně. Závěr, že § 25 odst. 6 vyhlášky o obecných požadavcích na využívání území neměl být aplikován, žalobkyně dovozuje ze závazného stanoviska Městského úřadu Velké Meziříčí ze dne 3.8.2012, ve kterém je uvedeno, že stavba bude využita také jako letní zahrádka k restauraci. Ustanovení § 25 odst. 6 předmětné vyhlášky tedy podle žalobkyně nemělo být užito a bylo třeba dodržet obecné odstupové vzdálenosti stanovené vyhláškou a přihlédnout též ke zvýšenému obtěžování sousedů hlukem. Žalobkyně dále namítá, že při aplikaci (byť nesprávné) § 25 odst. 6 vyhlášky o obecných požadavcích na využívání území měl prvostupňový orgán vzít v úvahu požadavek na denní osvětlení, oslunění, na zachování kvality prostředí a na zachování kvality bydlení.

V replice žalobkyně rozhojnila svoji argumentaci a zdůraznila, že správní orgány obou stupňů nedostatečně posoudily charakter zástavby. Podle žalobkyně není možné, aby správní orgány přihlížely k teprve plánované stavbě na pozemku žalované. Nadto podle žalobkyně nebylo dostatečně vyřešeno vsakování vody ze stavby.

Žalobkyně tedy z uvedených důvodů navrhuje napadené i jemu předcházející rozhodnutí zrušit. Na tomto procesním postoji žalobkyně setrvala po celou dobu řízení před zdejší soudem.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že z prvostupňového rozhodnutí je zřejmé, že byla umístěna a povolena stavba zastřešení nad dvěma stávajícími parkovacími stáními. Zmínka o letní zahrádce k restauraci v závazném stanovisku Městského úřadu Velké Meziříčí ze dne 3.8.2012 není v nyní posuzované věci právně významná. Žalobkyně podle žalovaného neuvedla žádné konkrétní námitky ani v žalobě, ani v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí.

Žalovaný tedy navrhuje zamítnutí žaloby jako nedůvodné. I žalovaný setrval na svém procesním stanovisku po celou dobu řízení před soudem.

IV. Shrnutí procesního stanoviska osob zúčastněných na řízení

Podle osob zúčastněných na řízení je z průvodní zprávy i ze souhrnné technické zprávy ke stavbě zřejmé, že v textu těchto podkladů není jakákoli zmínka o jiném využití stavby než jako o zastřešení pro dvě parkující vozidla. Současně osoby zúčastněné na řízení předložily fotodokumentaci skutečného provedení stavby. Osoby zúčastněné na řízení navrhuji zamítnutí žaloby; na tomto procesním stanovisku setrvaly po celou dobu řízení před zdejší soudem.

V. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodnutí žalovaného a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

V posuzované věci je klíčové, zda prvostupňový orgán postupoval správně, pokud aplikoval § 25 odst. 6 vyhlášky o obecných požadavcích na využívání území a zda správně zohlednil dopad stavby pergoly na kvalitu prostředí a pohodu bydlení žalobkyně.

Podle § 25 odst. 6 vyhlášky o obecných požadavcích na využívání území je možno s ohledem na charakter zástavby umístit až na hranici pozemku rodinný dům, garáž a další stavby a zařízení související s užíváním rodinného domu. V takovém případě nesmí být ve stěně na hranici pozemku žádné stavební otvory, zejména okna, větrací otvory; musí být zamezeno stékání dešťových vod nebo spadu sněhu ze stavby na sousední pozemek; stavba, její část nesmí přesahovat na sousední pozemek.

Aplikace § 25 odst. 6 vyhlášky o obecných požadavcích na využívání území je tedy možná pouze tehdy, jestliže to umožňuje charakter zástavby. Jestliže by se žalovaný nebo prvostupňový orgán nezabývali charakterem zástavby v nyní posuzované věci, případně jestliže by jejich úvahy nenašly odraz v odůvodnění napadeného či jemu předcházejícího rozhodnutí, byla by tato rozhodnutí stížena nepřezkoumatelností. Soud tedy musel posoudit přezkoumatelnost napadeného a jemu předcházejícího rozhodnutí, neboť pouze přezkoumatelné rozhodnutí je

způsobilé být předmětem věcného posouzení z hlediska tvrzených nezákonností či vad předcházejícího správního řízení.

Z prvostupňového rozhodnutí je zřejmé, že ve vztahu k urbanistickým, architektonickým a hygienickým požadavkům, stejně jako ve vztahu k požadavkům státní památkové péče a požární ochrany, vycházel prvostupňový orgán ze stanovisek dotčených orgánů (str. 11 prvostupňového rozhodnutí). Dále je patrné, že se zabýval jak vzhledem stavby, tak blízkostí sousedních budov a jejich charakterem. Prvostupňový orgán také zohlednil plochu historického jádra města Velká Bíteš, kde je přípustné umísťování objektů pro individuální bydlení, služby, obchod a veřejné stravování včetně potřebného zázemí. Podle zdejšího soudu jsou tedy nosné důvody prvostupňového rozhodnutí dostatečně patrné. Z napadeného rozhodnutí žalovaného (str. 4) je zřejmé, že se žalovaný s posouzením charakteru zástavby prvostupňovým orgánem zcela ztotožnil; pak ani napadené rozhodnutí není stíženo nepřezkoumatelností.

Předpokladem aplikace § 25 odst. 6 vyhlášky o obecných požadavcích na využívání území dále je, že posuzovaná stavba souvisí s užíváním rodinného domu. V takovém případě nesmí být ve stěně na hranici pozemku žádné stavební otvory, zejména okna, větrací otvory; musí být zamezeno stékání dešťových vod nebo spadu sněhu ze stavby na sousední pozemek; stavba či její část nesmí přesahovat na sousední pozemek. Z výpisu v katastru nemovitostí, který je žurnalizován ve správním spisu, vyplývá, že budova č.p. 103 na pozemku parc. č. 95, k.ú. Velká Bíteš, sestává ze dvou bytů a jiného nebytového prostoru. Podle § 2 písm. a) bodu 2. vyhlášky o obecných požadavcích na využívání území se pro účely vyhlášky rozumí stavbou pro bydlení rodinný dům, ve kterém více než polovina podlahové plochy odpovídá požadavkům na trvalé rodinné bydlení a je k tomuto účelu určena; rodinný dům může mít nejvýše tři samostatné byty, nejvýše dvě nadzemní a jedno podzemní podlaží a podkroví. Z napadeného i jemu předcházejícího rozhodnutí dále vyplývá, že budova č.p. 103 byla zkolaudována jako rodinný dům s provozovnou – tuto skutečnost ostatně žalobkyně v žalobě nijak nezpochybňuje. Stavbu pergoly nad parkovacími stáními nepochybně lze podřadit po stavbu související s užíváním rodinného domu ve smyslu § 25 odst. 6 vyhlášky o obecných požadavcích na využívání území.

Dále je pro aplikaci § 25 odst. 6 vyhlášky o obecných požadavcích na využívání území nezbytné zohlednit charakter zástavby. Z podkladů žurnalizovaných ve správním spisu, zejména pak z listin „situace širších vztahů, ptačí pohled“, „situace stavby – půdorys“ a z příslušné části katastrální mapy vyplývá, že stavba nevybočuje z charakteru stávající zástavby. Pergola nepřevyšuje okolní zástavbu ani ji jiným způsobem nenarušuje a z hlediska charakteru zástavby do ní zapadá. Prvostupňový stavební úřad tedy postupoval správně, jestliže aplikoval § 25 odst. 6 vyhlášky, neboť to umožňoval i charakter zástavby v okolí předmětné stavby, když ani soud v umístění pergoly na hranici sousedících pozemků neshledává jakékoli vybočení z charakteru zástavby zobrazené na snímcích historického jádra města Velké Bíteše.

Zdejší soud dává žalobkyni zapravdu v tom, že ze závazného stanoviska Městského úřadu Velké Meziříčí, odboru výstavby a regionálního rozvoje, ze dne 3.8.2012, č.j. VÝST/20223/2012/3793/2012-sveco, skutečně vyplývá, že se týká nejen pergoly, nýbrž také zastřešené zahrádky (atria). V odůvodnění stanoviska je mimo jiné uvedeno: „...*přístřešek-pergola je situován ve dvorním traktu objektu a má sloužit k chráněnému parkování osobních automobilů a příležitostně i jako letní zahrádka k restauraci...*“.

Nicméně podstatným v tomto ohledu je obsah žádosti o vydání rozhodnutí o umístění stavby a žádosti o stavební povolení. Ze žádosti o vydání rozhodnutí o umístění stavby ze dne 10.12.2012 (část VI.) a ze žádosti o stavební povolení ze dne 31.12.2012 (část III.) vyplývá, že osoby zúčastněné na řízení podanými žádostmi vymezili předmět správního řízení pouze ve vztahu k novostavbě pergoly nad parkovacími stáními. V žádosti o vydání rozhodnutí o umístění stavby ze dne 10.12.2012 je v závěru části VI. (účel) uvedeno: „...*nová pergola zajistí komfortní zastřešené stání pro dvě osobní auta na dvoře – p.č. 95...*“. Ze žádostí ani z jiných podkladů přitom neplyne (vyjma závazného stanoviska ze dne 3.8.2012), že by pergola měla být využívána jinak než jako chráněné parkovací stání. Stejně tak je to zřejmé i z prvostupňového rozhodnutí, podle něhož je jediným účelem pergoly přístřešek nad parkovacími stáními (vymezení druhu a účelu umísťované a povolované stavby). Je to právě rozhodnutí o umístění stavby a stavební povolení, které v návaznosti na podání, kterým bylo zahájeno správní řízení (žádost), autoritativně určuje budoucí využití stavby. V nyní posuzované věci je zřejmé, že jediným účelem stavby bylo zabezpečení části pozemku před povětrnostními vlivy pro dvě parkující osobní vozidla. Proto je dále bezpředmětné, aby se soud zabýval žalobní námitkou poukazující na hluk spojený s provozem letní zahrádky.

Žalobkyně dále namítá, že prvostupňový orgán v souvislosti se stavbou nevzal v potaz její dopad na denní osvětlení, oslunění, zachování kvality prostředí a kvality bydlení žalobkyně.

V této souvislosti z projektové dokumentace vyplývá, že konstrukce pergoly neobsahuje stavební otvory (okna či otvory) ve smyslu § 25 odst. 6 vyhlášky o obecných požadavcích na využívání území, neboť obvodová část pergoly není tvořena stěnou, nýbrž jednotlivými dřevěnými stojkami. Přestože výrazné snížení odstupové vzdálenosti stavby může mít za určitých okolností negativní vliv na pohodu bydlení vlastníka sousední stavby, tak v daném případě ze správního spisu vyplývá, že východní stěna stavby domu č.p. 106 a navazující stěna stavby objektu na sousedním pozemku žalobkyně (parc. č. 96), tedy stěn přivrácených k pozemku osob zúčastněných na řízení, nejsou opatřeny okny. Není tak zjevné, jak by stavba pergoly mohla stávající kvalitu prostředí (i co do oslunění a nahlížení) na hranici sousedících nemovitostí narušit.

Ve vztahu k zamezení stékání dešťové vody na pozemek žalobkyně byla v prvostupňovém rozhodnutí stanovena podmínka pro provedení stavby ve výrokové části II. odst. 13: „...*dešťová voda ze střechy stavby bude svedena střešním okapem a svodem do stávající kanalizace na pozemku p.č. 95 v k.ú. Velká Bíteš. Na dřevěné trémové konstrukci pergoly umístěné v těsné blízkosti u hranice*

s pozemkem p.č. 96 a u staveb na tomto pozemku stojících, musí být provedena účinná opatření zamezující stékání dešťové vody a spadu sněhu a ledu z konstrukce pergoly na sousední stavby na pozemku p.č. 96 tak, aby nemohlo dojít z uvedených důvodů ke vzniku škod na předmětných stavbách...“. Není proto důvodná námitka, že nebyl řešen dopad stavby na sousední nemovitosti. Prvostupňový orgán závazně stanovil podmínky pro údržbu stavby, která z povahy věci může souviset pouze s otázkou zamezení stékání vod ze střechy pergoly na sousední nemovitosti.

Z podkladů žurnalizovaných ve správním spisu dále neplyne, že by pergola převyšovala stávající zástavbu. Pak tedy není zřejmé, jak by mohla stavba na pozemku osob zúčastněných na řízení ovlivnit kvalitu bydlení žalobkyně či oslunění jejího rodinného domu, ostatně ani žalobkyně v tomto směru nejenže nijak konkrétně neargumentuje, ale ani nedokládá žádný relevantní důkaz (např. vyjádření zpracované autorizovanou osobou). Zároveň je patrné, že stavbou pergoly nedojde ke zvýšení či naopak ke snížení pohybu osob či vozidel na pozemku osob zúčastněných na řízení – účelem pergoly dle prvostupňového rozhodnutí je ochrana před povětrnostními vlivy zaparkovaných aut; zaparkovaná vozidla zde mohla parkovat i před zbudováním stavby. Podle přesvědčení zdejšího soudu tedy prvostupňové rozhodnutí respektuje podmínky § 25 odst. 6 vyhlášky o obecných požadavcích na využívání území.

Zdejší soud tak má v mezích řádně uplatněných žalobních bodů za to, že žalovaný aplikoval správný právní předpis, v jeho mezích správnou právní normu, přitom pochybení, jež by mohlo mít vliv a zákonnost napadeného rozhodnutí, se nedopustil ani při její aplikaci na zjištěný skutkový stav.

Pokud jde o argumentaci uplatněnou v replice týkající se nedodržení postupu ve smyslu § 5 odst. 3 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů, jedná se o žalobní bod uplatněný opožděně, po uplynutí dvouměsíční lhůty k podání žaloby, v jejímž rámci lze žalobní body rozšířit (§ 71 odst. 2 s.ř.s.). Soud se proto touto námitkou nezabýval, stejně jako se nezabýval argumentací, jejíž podstatou je vyličení narušených sousedských vztahů v důsledku provozu letní zahrádky osob zúčastněných na řízení, neboť ta nesouvisí s věcí nyní posuzovanou.

Zdejší soud tak neshledal žalobu důvodnou a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

VI. Náklady řízení

O nákladech řízení účastníků bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně nebyla ve věci úspěšná, a proto ji nenáleží právo na náhradu nákladů řízení, to by náleželo procesně úspěšnému – žalovanému. Zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému v souvislosti s řízením vznikly náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti, proto mu náhrada nákladů řízení nebyla soudem přiznána.

Ve vztahu k osobám zúčastněným na řízení pak soud rozhodl tak, že nemají právo na náhradu nákladů řízení o žalobě. Osoba zúčastněná na řízení má právo na

náhradu pouze těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil; případně jí soud může z důvodů zvláštního zřetele hodných na návrh přiznat i náhradu dalších nákladů řízení (§ 60 odst. 5 s.ř.s.). V daném případě však žádná z těchto zákonem předvídaných situací nenastala.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 13. července 2017

Za správnost vyhotovení:
Romana Lipovská

David Raus, v.r.
předseda senátu